

for sin Skattelovgivning fra 1922, og det var ogsaa meget naturligt, at han i det Øjeblik, han skulde forsvare den, pegede paa det Punkt, som var det bedste i den, nemlig de Ændringer i Fradragsreglerne, som den Gang gjorde Gavn for adskillige Mennesker. Dem anerkendte vi den Gang, og den Anerkendelse har vi ikke nogen som helst Tilbøjelighed til at tage tilbage. Det, vi derimod klagede over den Gang, var, at den Bevægelse — der vist for øvrigt viste sig bagefter at være af større Rækkevidde, end Finansministeren havde beregnet, i alt Fald end det den Gang blev forelagt for os her under Forhandlingerne — foregik sammen med en lang Række andre Ændringer, som blev til Ugunst for de Grupper af Befolkningen, som havde de meget smaa Indtægter.

Det ærede Medlem sagde nu, at den Begunstigelse, der den Gang var skabt, toges til en vis Grad tilbage ved de Forslag, som her foreligger. Men det har det ærede Medlem ikke Ret i; det kan tænkes, at det ærede Medlem kan opstille enkelte bestemte Grupper af Personer, som sidder med en ret beskedent Formue og en beskedent Indtægt, og som ingen Børn har at forsørge, hvor der kan blive Tale om en ganske lille Forskydning til Skade for dem. Saadanne Undtagelser kan vel altid forekomme; og hvis det ærede Medlem havde gode, praktiske Forslag at gøre med Hensyn til Beskatningen af disse, beklager jeg, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ikke har deltaget paa saadan Maade i Udvalgets Forhandlinger, at Forslag derom er kommet til at foreligge; jeg tror ikke, at den Slags Ting vilde have beredt Vanskelighed for Samarbejde. Men det afgørende og det, man slet ikke kan rokke ved, er, at hele Lettelsen, der foreslaas gennem de forandrede Fradrag, 7 Mill. Kr., i væsentlig Grad kommer de daarligst stillede Folkelag til gode, og at de Penge, der skal skaffes til Gengæld derfor, kommer til at hvile paa de Selskaber, der har den allerstørste Fortjeneste, de allerrigeste Familier i Landet, de Folk, som nu sidder med de allerstørste Indtægter.

Dér har imidlertid det ærede Medlem Hr. N. Neergaard en Indvending mod denne Tilbagevenden i Retning af de tidligere Sætser, der fandtes for disse store Formuer og Indkomster, idet det ærede Medlem siger, at disse Bestemmelser var fantastiske. De var dog ikke mere fantastiske, end at man paa et givet Tidspunkt fik Tilslutning til dem ogsaa af det ærede Medlem selv og

hans Parti; men det har gjort et saadant Indtryk paa ham, at han hurtigst muligt vil bort derfra, og den eneste Grund, han giver derfor, er jo i Grunden, at de paagældende store Selskaber og de paagældende rige Personer kan drage til andre Lande, hvor de er bedre beskyttede mod et i den Retning virkende Skattevæsen end her i Danmark.

Jeg føler mig nu ikke overbevist om, at det under de Skatteforhold og Pengeforhold, der er i Landene, vil være overmaade let for de paagældende Personer at finde det Paradis, hvor de er beskyttede mod en saadan Ondskab, som de er udsat for her i Landet. Jeg tror, det ærede Medlem vil have ret stor Vanskelighed ved at fremvise saadanne behagelige og rolige Opholdssteder indenfor den Jordklode, hvor vi færdes. Men det ærede Medlem lagde imidlertid særlig Vægt paa Selskaber med Kapital delvis udefra; og om saadanne Selskaber med Kapital udefra sagde han, at de kunde være fristet til at flytte deres Sæde andetsteds hen. Ja, jeg tror heller ikke, at disse Selskaber vil være bedre stillet i de Lande, de kunde tænke sig at drage hen til. Jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, om han kan pege paa noget Selskab eller nævne noget Eksempel paa Selskaber, hvor der var Grund til eller Fare for dette. Jeg tror ikke paa Skatteflugt fra Danmark; thi saa vanskelig de økonomiske Forhold og Skatteforholdene kan være i dette Land, hører Danmark, som Stillingen var blevet for det under Krigen, til de Lande i Europa, hvor Vilkaarene vedblivende er bedst.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, at jeg havde fremsat de sædvanlige Betragtninger om, at de Konservative vilde beskytte de velhavende; og i den Anledning føjede han til, at naar vi fremsatte saadanne Betragtninger, saa var det, fordi de velhavende ikke havde saa mange Stemmer som Folk fra de brede Lag. Det ærede Medlem var et Øjeblik efter ret forarget over, at Finansministeren havde holdt en Moralprædiken for ham; med en ikke ringe Indignation tog han til Orde deroverfor, men han fandt det dog fornødent at holde en tilsvarende Moralprædiken overfor mig, idet han sagde: Vogt Dem for at lade Dem vildlede her af Hensyn til de mange Vælgere og af Hensynet til at lette Skattebyrden for de mange og gøre den tungere for de velhavende.

Jeg kan ganske rolig svare, at dette Hensyn er for mig ikke bestemmende; hvis vi mente, at den store Skat, vi foreslaar